

Pasirokavēmā

– A galiejau kumat pamislītē, ka pu tēik mētu modvē susitēksem i galiesem tāj pasivakščiudamas pasišnekietē? Ikiriej lig gīva kaula tas miest gīvenēms – va kōr nupulsi... Čē tāj poikē: tēik žalumuos, pats vuobelū, bezdū žīdiejēms... Palauk, a tēk ne gegužie kokou?

– Dā ne vēin kārt išgirsi, pakol apeisēm i rinki tū miškieli pri ōpē. Jug i to ēsi suoduo gīvenusi – nespieje tuo poikōm ožmēršštē...

– Noje noje. Prisēmēno jaunas dēinas... Liobam prašītē tievū, ka i gegužēnē išleisto – nevalna bov išeitē neatsiklausos.

– Ne dyvā – jug mokēniamas negaliejē... Abelnā tuo muokīkluo vēsuokiū dīvu i tāj īr nutēkē. Tuoki vēina retkartēs prisēmēno.

– A ātmini, ka mas septintuo klasie turiejuom tuokē jaun auklietuoj iš miesta? Ana tonkē lioub užsimintē, ka nuorinti pu mēšk pavakščiuoatē, ta i pasiokatijuom mās, mergelkas, eitē karto. Išgērd vaikiokā: i tēi okatnē – sāk dā vēinas pāčēs auklietuoj paklaidinsēt...

– I išējuot? Tomat aš arba nebovau, arba neatmēno. Pasakuok...

– Par pēiva dā taralioudamē ejuom padrēkā. Va jau unt keliōka par apušruota žuoliū solig keliās, krūmu metougē vēsokēi... Augiesnis prabrēda tāka, ta kētē anam iš paskuos šarpē mēnam. Vuors mēška smuoko atsēdoud. Mēškēnē balōnde olbou, kētē paukštē kel ālasa. I nu mūsa lerna apušruots skomb. Va a to atmini, kāp mūsa tas dručkis Kazē lioub eitē?

– Tēkrā, ons kuojēs diejē kažēkāp bātu galus i vēdo pasokdams, mas da lioubām jouktēis, ka kariūmenie paradou netēks...

– Tam Kazē tonkē tuos kuojēs pintēis. Va tomat anam einont, matītēis, vēina kuojē užšuok unt kētuos, a rasēt unt kuokē keisal patruopējē, i ons driebies vēso augomo unt tāk pu pat auklietuojēs kuokuoms. Ta musiet pasilēnkē padietē anam atsituotē, tou tarpo už anuos ējēs nebusilaikē, ka eismos sustuojē, vērtā vēršou, unt anuo – da kelē... Paskotēnē, biški atsilēkē, vaikiokā atliekē tekēnē tīčiuoms krēta unt tuo tōmol, šaukdamē: „Sūrī spaust! Sūrī spaust!“ Musiet apatēnē ne pakušietē nebgaliejē. Tuo čieso mergelkas jiemiem šauktē, kriuktē ka i nuotrīnes sokrētuom, muokituoj prispaudē mūčējam, i anēi tuokart pradiej keltēis. Vaikiokam ta kas? Va moms blauzdas ta plēkas! Kēik jouka paskou bov, ka sukēluom...

– Kāp ta auklietuoj, a daug nukēntiejē?

– Ruoduos biški, tēk baisē sakies išsigondusi...

– Tuos nuotrīnēs jug kond skaudē?

– Matā, tam īr pamačlīvē vaistā – patrintē tō vēita reik su žemiem, kōr anuos aug. Pamačēj – kap rōnka nujēm skausma... Neliekiem nomēi, apēt ejuom toliau. Veikē priējuom pušinieli, va tēn jau bōv poikos kelielis.

– Apēt gegužie kokou... Kap i sakē...

– Kokou – mūsa metus skaičiuo...